

festivalový deník

zvláštní vydání deníku Právo

09 sobota 6. 7. 2019
zdarma

PRÁVO
hlavní mediální partner kviff

Uvnitř čísla

English version inside

Kritici mají jasno, nejlepší je Budiž světlo	02
Slovenský Fellini Juraj Jakubisko	03
Procházka s Adamem Gebrianem po Thermalu	05

Na uvedení *Zániku samoty Berhof* na festivalu v Karlových Varech kameraman Smutný dorazil až po pětatřiceti letech. Těšil se z toho, že snímek v Městském divadle pustili z filmového pásu.

Manželství na tři měsíce

V „chomoutu“ s Vladimírem Smutným byli režiséři Svěrák či Marhoul

Kameramanovi **Vladimíru Smutnému** dnes přibude k sedmi Českým lvům a dalším oceněním do sbírky další trofej: při slavnostním zakončení ve Velkém sále převezme Cenu prezidenta festivalu.

Vojtěch Rynda

Jak jste se cítil, když jste v Městském divadle uváděl film *Zánik samoty Berhof*, který ve Varech běžel už před pětatřiceti lety?

Já jsem sem tehdy na premiéru nedojel. Točil jsem na Příbramsku film *Vyhrávat potichu*. Po natáčení jsem sedl do auta s Ladislavem Kriváčkem a ostříchem a jeli jsme do Varů, ale u Rokycan mi vlétl do cesty šutr a rozbil přední sklo, takže jsme se vrátili. Ale divadlo znám, točil jsem v něm *Svatbu upírů*. Spíš mě překvapilo, kolik lidí na *Berhof* přišlo. Ten film mám rád.

To se o vás ví, ale stejně asi někoho překvapí, že jste si pro uvedení na festivalu nevybral třeba *Kolju* nebo *Tobruk*.

Tyhle filmy, také třeba *Mazaný Filip*, *Tmavomodrý svět* a další, jsou poměrně čerstvé a často běží v televizi. Kdežto *Zánik samoty Berhof* je pozapomenutý a na světlo velkého plátna se dostane málokdy.

Natáčení prý bylo technicky velmi náročné.

Těžké bylo hlavně svícení a zakuřování exteriérů. Tenkrát byl člověk poměrně mladý, chtěl to

dokázat, měl jsem velkou touhu tu látku natočit tak, jak jsem si to představoval. Dneska bych to už asi nenatočil. Myslím, že by nikdo neměl trpělivost hledat se mnou technická řešení, nejméně ze všeho producent. Na druhou stranu jsou dnes kamery daleko citlivější a spousta věcí by se dělala jinak. Tenkrát jsem točil na materiál Eastman Kodak 5290, citlivost 400 ASA. Dneska používám kameru Sony Venice, která má 2500 ASA, což znamená, že je o dvě a půl clony citlivější. Kdyby někdo dal peníze na restauraci toho filmu, stálo by to za to.

Na festivalu běží i váš loňský film *Zlatý podraz* z prostředí basketbalu. Co bylo nejtěžší na něm?

Ty zápasy. Myslím si, že se ten film povedl. Proto jsem se těžko vyrovnával s tím, že na něj nepřišli lidi. Ale zase mi to potvrdilo, co říkám už dlouho: film je zboží zvláštní povahy a nedá se dopředu odhadnout, jak dopadne u diváků.

Ví se o vás, že se v kompozicích a barevném ladění inspirováte malíři, jako je třeba Jakub Schikaneder. Váš častý spolupracovník, režisér Jiří Svoboda, vás zase označuje za Cézanna filmového plátna...

... a celý *Berhof* je inspirovaný barokním malířem Georgesem de La Tour. Ten maloval neuvěřitelným způsobem obrazy s jedním světelným zdrojem, většinou svíčkou, a ve vysokém kontrastu. Maluje něco, co oko takhle nevidí. Malířstvím se inspiroju opravdu rád.

Jiří Svoboda o vás taky říká, že si rád sám švenkujete. Platí to ještě?

Já si ani nedovedu představit, že bych při práci nebyl za kamerou. V rámování v kameře vidím ten prostor, to světlo, jak herci hrají, vidím to jako první divák.

Jen pár týdnů před festivalem jste dotočil další film. Jaký?

Měl jsem toho letos víc. V únoru jsem s Jiřím Vejdělkem začal dělat *Poslední aristokratku* a pak s Jiřím Svobodou pokračoval dvoudílným televizním filmem *Vysoká hra*. Byly to žánrově protilehlé věci: komedie z českých zámků, kde se hodně svítilo, a příběh ze současnosti v nízkých hladinách osvětlení. Nebe a dudy. Ta kamera Sony Venice se mi hodně osvědčila, má dvě citlivosti, 500 ASA a 2500 ASA, které se dají přepínat.

Jak jste vnímal přechod na digitální technologie?

Největší změnou je, že zmizela filmová projekce, promítání z pásu. Ten „look“ se digitálně udělat nedá. Chybí mi.

Netrpíte jako kameraman tím, že diváci filmy konzumují na počítačích, tabletech a mobilech?

Já na to neříkám nic. Film je natolik svázaný s technikou, že i tohle k tomu patří. Napřed šlo o fotochemickou záležitost. Dnes je to elektronické médium, které umožňuje distribuci na různých zařízeních. To muselo nastat.

Rád s režiséry spolupracujete opakovaně: vedle Jiřího Svobody třeba s Janem Svěrákem, Václavem Marhoulem a dalšími. Jak si vybíráte režiséry, se kterými točíte poprvé, třeba Zdeňka Jiráského, za jehož *Poupata* máte Českého lva?

Já si nevybírám, to prostě přijde. Zdeněk Jiráský dělal pomocného režiséra Ivanu Filovi na *Lee*, kterou jsem točil, takže jsme se znali dlouho. Když mě někdo osloví, látka se mi líbí a najdeme společnou řeč, tak nevadí, že je režisér třeba o dvě generace mladší. Spolupráce s režisérem je to, co mě opravdu zajímá. Film je takové manželství na tři měsíce.

Dovolíte ještě jednu otázku k *Berhofu*? Jak jste točili ten porod telete?

Natočit porod telete není jednoduché, ostatně neděje se to každý den. Tahle kráva byla těsně před slehnutím, ale nočních falešných poplachů jsme měli asi šest. Herci už kvůli nim nechtěli vstávat: celý den točíte, pak vás v noci vzbudí, a ono se nakonec stejně netelí. Ale Jana Brejchová do toho šla s velkou opravdovostí. No, byl to porod.

Laudatio režiséra Jiřího Svobody Vladimíru Smutnému najdete na stránkách www.kviff.com. ●

Přidané projekce

Moje svoboda

Světová premiéra unikátního stříhového filmu **Moje svoboda**, který vznikl pod hlavičkou časopisu Reflex a v koprodukcí s Českou televizí, se ve středu ve Varech setkala s nadšeným přijetím.

Dokument věnovaný třicátému výročí sametové revoluce obsahuje třicet minutových snímků českých filmařů, videoumělců, studentů a dalších osobností všech generací. Do projektu se zapojili mimo jiné **Jan Hřebejk, Zdeněk Svěrák, Mířenka Čechová, Ester Geislerová, Václav Marhoul nebo youtuber Kovy**.

Na dnešek byla proto naplánována dodatečná projekce: proběhne **v Domě České televize na Divadelním náměstí od 16 hodin**.

Vstup je volný, přijďte!

Diego Maradona

Nadšeně přijatý byl na festivalu i **Diego Maradona**. Také ten se dočká přidané projekce: dnes od 20.00 v MALL.CZ PARKU ve Smetanových sadech.

Tabulka kritiků / Critics' table

Kritici promluvíli

Body pro jediného českého zástupce v Hlavní soutěži. Vítězem tradičního hlasování kritiků, které oslovil Festivalový deník, se stal slovensko-český snímek *Budiž světlo*.

Marta Bałaga, Zbyněk Vlasák

Vybraní hodnotitelé z Evropy, USA, Argentiny či Egypta známkovali filmy na stupnici 1 až 5, přičemž pětka je nejvyšší. *Budiž světlo* režiséra Marka Škopa dosáhlo průměrné známky 4,1.

Snímek vypráví příběh Slováka Milana, který se z Německa, kde je za práci, na Vánoce vrací za rodinou na rodnou vesnici. A zjišťuje, že se jeho syn mezitím přidal k místní mládežnické polovojenské skupině. Na druhé příčce se v hlasování umístila *Lara* režiséra Jana-

-Oleho Gerstera, třetí skončila *Nevlastní sestra* Damjana Kozoleho. „Letošní soutěž zahrnovala řadu působivých snímků, jejichž témata se často překrývala: bylo zde například několik nových pohledů na ženskou zkušenost a nefungující rodinu,“ říká britský

kritik Demetrios Matheou ze Screen International. „A taky mi vždy udělá radost, když má nějaký festival dost odvahy a zařadí do soutěže i vtipné filmy. Hodně jsem se tento týden nasmál.“ Kritici mají jasno. Jak rozhodnou porotci, se dozvíte už dnes večer. ●

Taková normální slovenská rodinka ve filmu *Budiž světlo*

	Otec / The Father	Patrick / Patrick	Muž budoucnosti / The Man of the Future	Malíčkosť / La Belle Indifference	Lara / Lara	Portrét mozaikou / Mosaic Portrait	Monzun / Monsoon	Budiž světlo / Let There Be Light	Óda na nicotu / Ode to Nothing	Nevlastní sestra / Half-Sister	Ke hvězdám / To the Stars	Srpnová madona / The August Virgin
Amal Elgamal, Masráví / al-Džumhúrja, Egypt/Libanon	4	5	4	3	5	3	3	5	5	5	4	4
Gregory Ellwood, The Playlist, USA	-	2,5	-	-	2,5	1	3,5	-	-	3	-	3
Peter Paul Huth, ZDF, Německo	-	5	-	-	4,5	-	3,5	4,5	-	4	3,5	2,5
Pamela Jahn, Electric Sheep, Velká Británie / Rakousko / Švýcarsko	3	3	-	-	5	-	2	-	-	3	-	5
Dubravka Lakić, Politika, Srbsko	2	2,5	2,5	2	3,5	4	2,5	4	2	3	3	2,5
Łukasz Maciejewski, Film Magazine, Polsko	3	3	-	3	4	2	3,5	3	-	2	2,5	3,5
Demetrios Matheou, Screen International, Velká Británie	4	2,5	2	-	-	4,5	3	4	-	4	-	3
Magda Mihailescu, na volné noze, Rumunsko	4	2	4	3	3	5	3	5	4	5	3	3
Věra Mišková, Právo	3	2,5	2,5	3	4	-	3	5	2	3	5	3,5
Stas Tyrkin, Komsomolskaja pravda, Rusko	4	3	2	3	4,5	3	3	4	4	4	3	3
Pablo de Vita, La Nación, Argentina	2	2,5	4	3	-	3	-	4	-	4,5	-	3,5
Zbyněk Vlasák, Festivalový deník	2,5	3	2,5	4	3	2,5	-	2,5	3	4	4	3,5
Průměr/Average	3,15	3,04	2,94	3	3,9	3,11	3	4,1	3,33	3,71	3,5	3,33

Hlavní soutěž

Herečka Antonia Giesen ve Varech uvedla soutěžní snímek *Muž budoucnosti*

Radši box než gymnastiku

Tirácké drama *Muž budoucnosti* k sobě svádí odloučeného řidiče s amatérskou boxerkou, jinak též otce Michelsena a dceru Elenu. Debutující Felipe Ríos se tu soustřeďuje na psychologii ústřední dvojice uprostřed divokého patagonského kraje. Dává vyniknout talentu **Antonie Giesen**, která ještě nedávno provozovala ordinaci klinické psychologie a herectví se věnuje teprve tři roky.

Šimon Šafránek

V Muži budoucnosti jezdíte v kamionu, boxujete, poznáváte divoký jih. Byla to vzrušující zkušenost? Přijde mi fajn, že Elena boxuje, že nedělá třeba gymnastiku. Jako malá jsem hodně tancovala, ale stejně jsem teď raději navštěvovala boxerský kurz, abych v té roli působila věrohodně. Mimochodem, boxuju doteď – je to nejlepší kardio, jaké znám. Zapojuju do něj celé tělo.

Jde o váš první celovečerní film. Co vás na něm lákalo? Když mi dal Felipe přečíst první verzi, zaujalo mě, jak citlivě umí zachytit místní atmosféru. On má tu chilskou

část Patagonie strašně dobře procestovanou... Přitahoval mě rytmus jeho vyprávění a naladění. Říkala jsem si, že kdo tohle dokáže napsat, mohl by to i zajímavě zrežirovat. Nejenom jednotlivé scény, ale i náladu těch míst. A toho jsem se chtěla účastnit!

Jak vnímáte ústřední vztah dcery a otce, kteří k sobě hledají cestu? Případá mi zajímavé, jak se tu věci nedoříkávají. Odpouští Elena svému otci? Žádá on to po ní vůbec? Naopak se mi líbí melancholie, která tím vším prostupuje. Melancholie je určitým typem závislosti. Jsme závislí na tom, že si představujeme minulost, neustále cítíme, že

nám chybí. Chceme ji vrátit, a kvůli tomu pak nežijeme v současnosti. V psychologii hovoříme o tom, že osobnost se utváří právě na základě prvních citových vazeb – Elenu naopak utvářejí představy o nepřítomném otci.

Pomáhá vám v herectví i vaše psychologická praxe? Vždycky vycházím ze sebe. Co bych cítila, jak bych se chovala, kdyby se mi nějaká taková situace stala? Realita totiž překonává jakékoli drama, ve skutečném životě je mnohem více perverze, než si dokážeme vymyslet.

Jak jste se vůbec dostala k herectví? Už na střední škole jsem se

pohybovala v uměleckém prostředí a na mejdanech jsem se často potkávala s jednou castingovou režisérkou. Přemlouvala mě, že bych měla hrát, ale to už jsem studovala psychologii. Pak jsem působila ve státním zdravotnictví, otevřela si vlastní ordinaci... Ona ale i tak naléhala: ať prý přijdu na konkurz. Nebyla jsem si jistá, moc mě to nelákalo, ale nakonec jsem jí kývla – a dobře jsem udělala! Před třemi lety jsem se objevila v prvním seriálu a hrani se mi hrozně zalíbilo. Filmová komunita v Chile je malá, takže se to brzy rozkřiklo a ozvaly se další produkce. A tak jsem začala studovat filmové herectví.

Jaké máte další plány? Je to teď docela jízda. Natáčela jsem s Pablem Larraínem jeho nový film *Ema*, mám seriálové nabídky z Netflixu a Amazonu. A chtěla bych se přestěhovat do Berlína – doufám, že mi to pomůže prosadit se i v evropských filmech. ●

Osobnost dne

Juraj Jakubisko dostal ve Varech Křišťálový glóbus za mimořádný umělecký přínos světové kinematografii už v roce 2008

Slovenský Fellini

Dnes v 9.30 si zajděte do Malého sálu na film Juraje Jakubiska Lepší je být bohatý a zdravý než chudý a nemocný

S Jurajem Jakubiskem o devadesátých letech a fejkových kamerách či o Fellinim a jeho langustách. Legendární (česko)slovenský režisér na festival doprovodil svůj film z roku 1992 Lepší je být bohatý a zdravý než chudý a nemocný, jenž se tu hraje v sekci Bez cenzury.

Zbyněk Vlasák

Co se vám vybaví při vzpomínce na film Lepší je být bohatý a zdravý než chudý a nemocný? Že je bezprostředně spojený se sametovou revolucí. Po ní nikdo moc nevěděl, co a jak. A říkalo se taky, že je příliš brzy, aby o tom chaosu vznikl film. Že je potřeba odstup. Já se ale rozhodl udělat to hned. Chtěl jsem, ať naše děti jednou vidí, jak podivně jsme si počínali. Mysleli jsme si, že svoboda je, že všichni dostaneme, co chceme. Že budeme bohatí a zdraví. Je zvláštní, jak se ten pocit svobody už intuitivně dotýká peněz. Přitom my vůbec netušili, jak bohatství vypadá. Pamatuju si, jak když jsem si někde jako mladý kluk přečetl, že Karel Gott vydělal první milion, že jsem si to musel přepočítat na lahve vína, jak to pro mě bylo abstraktní. Byli jsme naivní – a tuhle naivitu jsem v tom filmu chtěl nějak vyjádřit. A taky to, že naše pojetí svobody s sebou neslo i různé podvody...

Hrdinkám například ve filmu prodá překupník falešnou kameru. Uvnitř originální krabice je jen atrapa. To jsem sám zažil! Akorát jsem tu svou do filmu nemohl použít, protože jsem ji ve vzteku roztráskal. Byla to zvláštní doba. Pokoušel jsem se dívat kolem sebe, otevřít oči, ale protože jsem je neotevřel úplně, tak i v Lepší je

zastává komunistů... A ten trojúhelník – to je takové moje klišé, mám ho ve více filmech: ústřední dvojici naruší příchod třetího charakteru. Nejdřív to vypadá, že je všechno v pořádku, ale jakmile se dostaví city a láska, pokazí se to. Ono si můžeme říkat, že je to film o době a proměně socialismu v kapitalismus, ale důležité je, jak se to odrazí v postavách. Ke dvěma ženám, Noně a Ester, přichází ze Západu Kukura jako ta iluze o bohatství, jenže pak zase odejde a jim zůstane pouze život, dítě. Je to hořký konec. Někdo říká, že život zná jen dobré konce, ale není to pravda, všechny konce v životě jsou špatné a na úplný závěr umíráte. A často sami. I já si musím dávat pozor. I když jsem už nestor, co dostává ceny za své stáří, chci pořád ještě točit. Mám v sobě tu vášeň. Pokud vás

baví kouření, pití, ženské, modlení, cokoliv, dělejte to dál, snažte se pořád lézt nahoru, protože ten sešup potom už je rychlý.

Vám se říkalo „slovenský Fellini“... Když jsem byl v roce 1968 poprvé na festivalu v Benátkách, napsali o mně novináři, že mám podobný způsob vidění, ale že nemám Felliniho kouzelný kufřík. Federico mě tehdy pozval do přístavu na svou loď. Nabídl mi langusty. Já je jedl poprvé v životě, ale jako režisér dokážete předstírat, že je to pro vás denní chleba. Byla bouřka a já se Federika zeptal, co se stane, když se zvednou vlny, a kde schová kouzelný kufřík, kterým by nás zachránil. A on se smál, že nic takového nemá. Rychle jsme se skamarádili, dokonce jsem u něj nějaký čas bydlel. Měli jsme společný, barokní pohled na svět. Teprve později jsem pochopil, že jeho kouzelným kufříkem je filmové studio Cinecittà, kde mu uměli na počkání udělat sníh, západ i východ slunce, prostě co chtěl. Když jsem mu vysvětloval, že jsem u snímku Tisícročná včela musel točit východ slunce večer a pozpátku, tak se taky hodně nasmál. Zažili jsme toho spolu hodně. ●

Dagmar Havlová a Deana Jakubisková-Horváthová zkoušejí na začátku devadesátek podnikat

Divácká cena Práva

Miroslav Ondříček a titulní hrdina filmu Forman vs. Forman

Český útok v divácké soutěži

Pár hodin před uzávěrkou hlasování o Diváckou cenu Práva (dole) byly v desítce nejlepších hned čtyři tuzemské snímky.

Šimon Šafránek

V čele diváckého žebříčku festivalových filmů se od první projekce dokumentu Forman vs. Forman nemění vůbec nic. Snímek Heleny Třeštkové a Jakuba Hejny se okamžitě stal miláčkem publika. Se skóre 1,10 míří za vítězstvím. Alespoň to tak vypadalo v době uzávěrky Festivalového deníku, pár hodin před vyvrcholením celé soutěže. Přesto se jedna změna na pódiu odehrála. Na stříbrnou příčku se ve čtvrtek vyhouplo drama Jiřího Mádlu Na střeše, získalo od vás známku 1,16. Jen o jednu setinu zpět zůstává dokumentární portrét Pavarotti od oscarového režiséra Rona Howarda. O další setinu pozadu je hned dvojice zcela odlišných snímků. Papicha je energické divčí drama z radikalizovaného Alžírsko devadesátých let, jímž úspěšně debutuje Mounia Meddour. Láska bez bariér je naopak komedie Francka Duboska o mistrovi přetvářek, který kvůli lásce začne říkat pravdu. Jestliže druhé a páté místo dělí pouhé dvě setiny, spodních

pět filmů je vyskládáno do pěti-setinového rozpětí. Novinkou je tu především návrat seriálu Bez vědomí na desátou příčku. Dilo z přelomového roku 1989 od Ivana Zachariáše se v žebříčku krátce mihlo po první pondělní projekci, pak ale z čelných pozic ustoupilo. Čtvrtým českým zástupcem v nejlepší desítce je drama Budiž světlo od Marka Škopa na děleném sedmém místě – společně s canneským vítězem Parazitem. Z desítky se naopak vytratil italský fotbalový Šampion a včera též hudební komedie Yesterday Dannyho Boyla, která se přitom ještě na začátku týdne těšila z bronzové pozice. Ve chvíli, kdy čtete tyto řádky, je už soutěž uzavřená – naposledy se hlasovalo po včerejších nočních projekcích. Vítězný film bude oznámen během dnešního závěrečného ceremoniálu. Sluší se poznamenat, že letos se poprvé hlasuje jen mezi celovečerními filmy z aktuální festivalové sezony, jde tedy o snímky vyrobené v letech 2018 nebo 2019, které neměly premiéru před loňským karlovarským festivalem. ●

Divácká cena Audience Award

známkování: 1 výborný / excellent
2 dobrý / good
3 průměrný / average
4 slabý / weak

průběžné hodnocení

PRÁVO

1	Forman vs. Forman	1,10
2	Na střeše	1,16
3	Pavarotti	1,17
4	Papicha	1,18
5	Tout le monde debout / Láska bez bariér	1,18
6	Apollo 11	1,23
7	Systemsprenger / Narušitel systému	1,24
8	Nech je světlo / Budiž světlo	1,25
9	Gisaengchung / Parazit	1,25
10	Bez vědomí	1,28

Hlavní porota

Charlese Tessona (vlevo), Sergeje Loznicu (uprostřed), a Annemarie Jacir (vpravo) jsme na této straně představili včera. Dnes přinášíme rozhovory se zbývajícími členy hlavní poroty.

Zatím to zvládáme demokraticky

Český zástupce v hlavní porotě, scenárista **Štěpán Hulík**, si zkouší udělat čas i na filmy svých kolegů a po *Hořícím keři* a *Pustině* píše další minisérii.

Vojtěch Rynda

Jak spolu v porotě vycházíte?
Výborně. Až mě trochu děsí, jak moc se na filmy díváme podobně.

Je mezi porotci někdo dominantní?
Rozhodně nikdo nikoho nikam netlačí. Až se budeme rozhodovat na závěr, možná se někdo výrazně vyhraní, ale zatím se tak neděje, zvládáme to demokraticky a bez násilí.

Stiháte vidět i jiné filmy než soutěžní?
Byl jsem na *Procesu* kolegy z poroty Sergeje Loznici. A taky jsem zašel na *Po-*

divuhodná dobrodružství Paula Harkera od Martina Krejčího. Znal jsem od Martina všechny peripetie, které dokončování filmu doprovázely, tak jsem byl zvědavý na výsledek. Udělal mně velkou radost.

Krejčího celovečerním debutem mělo být Čekej tiše podle vašeho scénáře o zpěvačce Evě Olmerové. Proč to nedopadlo?
Ten můj scénář není dobrý. Trápil jsem se s ním přibližně rok a půl, ale pak jsme s kolegy konstatovali, že se bohužel nepodařil. Dal jsem ho do šuplíku a teď s Martinem vymýšlíme něco nového.

Máte toho v šuplíku víc?
Těch nepovedených věcí? Měli jsme třeba práva na knihu Simona Mawera *Mendelův trpaslík*, která je podle mě skvělá a opravdu originální. Jde o příběh achondroplastika, lidově řečeno trpaslíka, který je vědcem v současném Londýně. Snaží se objevit gen, který způsobil jeho postižení. A v paralelní linii tam běží příběh o tom, jak Gregor Johann Mendel, prapraprastrýc tohohle trpaslíka, objevuje v Brně devatenáctého století zákony genetiky. Ty dvě linie v knížce pěkně koexistují a vzbuzují až filozofické otázky, ale ve scénáři se mi je provázat nepodařilo.

To zní depresivně. Jako by se vám od Pustiny nepodařilo nic dotáhnout do konce...
Já ty věci do konce dotahuju, ale bohužel ne vždycky dokážu napsat scénář, který má smysl točit. A než natočit něco jen proto, aby se kola nezastavila, je lepší si přiznat prohru a jít od toho. Teď píšu třídílnou minisérii, na které poprvé spolupracujeme s Českou televizí – a u té

to vypadá, že snad bude stát i za to natočení. Dva díly už mám a vypadá to, že nějak základně fungují. Je to inspirované skutečným příběhem, který se stal před pár lety. Pracovní název je *Sestřička*.

Silným tématem letošního ročníku je třicáté výročí Listopadu. Vaše scénáře Hořící keř nebo právě Čekej tiše se odehrávají za minulého režimu – a dotýká se ho i vaše kniha o normalizačním filmu Kinematografie zapomnění. Jak vnímáte současnou vlnu demonstrací, které rok 1989 připomínají?
Donedávna jsem měl pocit, že jsme odevzdaní podobně jako lidé za normalizace. Že nám připadá, že se věci nedají změnit, že se rozhodnutí dělají někde mimo nás, kam nedohlédneme, takže ani nemá smysl se angažovat. Podle pamětníků i knih to byla převládající atmosféra právě sedmdesátých a osmdesátých let. Jsem rád, že mi ty demonstrace tenhle pocit vyvracejí. Možná jsem přehnaný optimista, ale třeba se pomaličku začíná v tomhle směru něco měnit. ●

Za scénáři uloženými do šuplíku se Štěpán Hulík neohlíží.

Angeliki Papulia je ve Varech poprvé

Živá voda

Hvězdná řecká herečka **Angeliki Papulia** letos na festival přivezla i film *Zázrak Sargasového moře*. Jak se jí spolupracuje s režisérem Jorgosem Lanthimosem?

Jan Škoda

Špičák, Alpy a Humr. S režisérskou hvězdou Jorgosem Lanthimosem jste natočila tři filmy. Jaký je váš oblíbený?
Favoritka! (smích) Ale tu jsme spolu nedělali. Nedokážu si vybrat, ale ta práce byla pokaždé úžasná. Jorgos nerad věci vysvětluje a nerad své postavy analyzuje. Takže když jsem s ním pracovala, musela jsem mu porozumět jinak, zapojit spíš instinkt a intuici než logiku a racionalitu.

Počítám, že potřeť už jste v tomhle „odezírání“ byla expert...
Nikdy nejste expert. Když si to o sobě začnete myslet, je konec. Úkolem herce je pořád hledat a nebýt sám se sebou spokojený. Pocit „bezpečí“ je nebezpečný.

Na festivalu uvádíte thriller Zázrak Sargasového moře, který měl premiéru na Berlina-

le. Jaké přijetí má ve Varech?
Jsem tady poprvé, ale chtěla jsem přijet už dávno. Cítím tu neuvěřitelnou energii, návštěvníci se tu o filmy opravdu zajímají. A ta živá, povznášející atmosféra je neuvěřitelná. Na každém festivalu tohle opravdu nezažijete. Že by to bylo tou zdejší vodou? *(smích)*

Hrála jste také ve slavném snímku Výbuch o ekonomické krizi v Řecku. Jak na ni vlastně mladí filmaři reaguji?
Různě. Někteří čekají na financování od státu, jiní začnou prostě točit – třeba s menším rozpočtem, ale okolnosti je nezastaví. A to mám na nich ráda.

Často hrajete také v divadle...
Jsem hlavně divadelní herečka, často tam taky režíruju a starám se o spoustu dalších věcí. Získáte tam jinou perspektivu – i časovou. A nemusíte čekat několik let, než vznikne nové dílo! ●

Akce Industry

Sony Pictures Classic v minulosti koupila i Obsluhoval jsem anglického krále nebo Želary

Lovec filmů

Hledání filmových senzací provází čím dál větší konkurenční boj, říká **Dylan Leiner**, výkonný viceprezident akvizic a produkce Sony Pictures Classics. Tahle nezávislá americká společnost má na kontě například film *Saulův syn* nebo chystaný snímek Iry Sachse *Frankie* s Isabelle Huppert. Aktuálně sice nenakupuje tolik titulů jako v roce 1992, kdy se pyšnila hity jako *Rodinné sídlo* a *Indočína*, svůj profil však buduje o to strategičtěji. I o tom mluvil Leiner během letošních K.V.I.Q. Talks.

Will Tizard

Pamatujete si některé tituly ze střední a východní Evropy, které jste koupili?
Vzpomínám si na všechny české filmy, které jsme měli – a bylo jich hodně. Naposledy *Obsluhoval jsem anglického krále*, měli jsme i *Tmavomodrý svět*, *Musíme si pomáhat* nebo *Želary*. Žádný z nich sice nebyl nějaký komerční trhák, ale myslím, že divákům se líbily.

Artová filmová společnost ale asi nehledá velké komerční thráky, nebo ano?
Do určité míry filmy komerčně uspět musí, i když latka je čím dál výš. Letos jsme měli dva filmy, kterým se na dnešní poměry daří – *Kafarnaum* a *Nikdy neodvracej zrak*.

Obvykle se filmařům radí, ať jsou věrni svému kulturnímu zázemí a zároveň vyprávějí univerzální příběh. Jak poznáte, že jste narazil na snímek, který tohle zvládá kombinovat?
Asi by nebylo fér tvrdit, že na to člověk musí mít čich. Ve skutečnosti hraje roli celá řada faktorů: osobní vkus, názory kolegů, reakce médií a diváků, ale taky člověk musí rozumět mediálnímu a kulturnímu prostředí. Mně nebo vám se nějaký film může líbit, ale to nemusí nic znamenat – možná jeho čas už pominul. Klíčová zůstává myšlenka, že tvůrci by měli být pravdiví – k sobě i ke způsobu svého vyprávění. ●

Procházka s architektem

Thermal byl dokončen před 42 lety. Vymyšlen byl ale už před pětapadesáti.

Thermal podle Gebriana

Brutalistická architektura v 60. a 70. letech minulého století ovládala celý svět a hotel Thermal, od začátku zamýšlený jako hlavní sídlo mezinárodního filmového festivalu v Karlových Varech, byl důležitou součástí tohoto trendu. Jeho stavbu podle návrhu **Věry** a **Vladimíra Machoninových** provázely nejrůznější průtahy, finanční i technologické, takže nakonec trvala skoro deset let. A vypadá to, že podobné to bude s jeho rekonstrukcí. Tedy pokud se jí vůbec dočká.

Říká se mu hotel, přesné označení to ale není. Na to v sobě spojuje příliš mnoho dalších funkcí a prostorů uvnitř i venku, které byly zamýšleny jako místa přístupná každému, a především jako sídlo prestižního mezinárodního filmového festivalu. Rozsáhlý komplex staveb byl dokončen před 42 lety. Vymyšlen byl ale už před pětapadesáti. Myšlenkově od té doby příliš nezestárl. Stavba, li-neárně položená do údolí říčky Teplé, prostor kolem

sebe organizuje na dvě části: velkorysou pěší promenádu zepředu a zásobovací část s příjezdem pro auta a taxíky zezadu. Promenáda je veli-kostně maximalizována tím, že největší část vnitřní náplně – sály – levituje ve vzduchu, podpírána jen dechbe-roucími konzolami. Schválně si podívejte se nahoru, na velkou hmotu, ve které třeba právě sedí stovky lidí – a kte-rou zespodu z velké části nic nepodpírá. Rozsáhlá veřejná podnož umožňuje pěší pro-

Legendární červené „ušáky“

pojení mezi těmito dvěma částmi venkovním prostora-rem a současně pod střechou. To samozřejmě není náhoda: studený vzduch klesající dolů po zalesněném svahu může proniknout skrze stavbu stejně jako vy, aniž by narazil do nepřeko-natelné bariéry. Uvnitř se nacházíte v umělém světě, v jakési tmavé jeskyni. Mimocho-dem, kinosály jsou jedny z mála prostorů, které se zcela obejdou bez přítom-nosti přirozeného světla.

Když z nich tady v Ther-malu vystoupíte, ocitnete se v tmavém foyer, do kterého už ale tu a tam probleskují první vstupy venkovního světa zalitého sluncem. Je to promyšlená práce se světlem, prostorem a materiály.

Silný i slabý zároveň
Velkou smůlou Thermalu je, že při pohledu z dálky vy-padá robustně, jako solidně udělaná stavba, která vydrží téměř všechno, aniž by se do ní muselo nějak zásadně investovat. Při bližším po-hledu ale zjistíte, že se jedná naopak o velmi křehkou kompozici, navíc plnou jem-ných detailů – doporučuji všimnout si například svislé nosné konstrukce ze skla, která je umístěna kolmo na zasklení části fasády přilé-hající k terasám, tak aby se maximalizoval výhled ven, nebo způsobu, jakým je ve foyer kombinováno umělé osvětlení s přirozeným. Nad tím vším se na kopci nachází další sestava staveb. Místo, které obstojí v jakém-koliv mezinárodním srovná-ní, navíc přístupné i přímo z hotelové části – šikmo vedeným výtahem, kopí-rujícím okolní dramatický terén. Sestava drobných prosklených pavilonů, které obklopují padesátimetrový plavecký bazén umístěný

na obrovské konzole (nej-víc vyložená část nese taky největší masu vody – je to místo určené pro potápění) s neuvěřitelným výhledem na překrásnou část kolonády i celou terénní konfiguraci města. Bazén, který byl zčas-ti napájen termální vodou, takže jste se v něm mohli koupat i v zimě. Část, kterou by se mohla Česká republika chlubit celému světu. Mohla – kdyby byla v provo-zu, jako tomu bylo ještě před čtyřmi lety. Momentálně ovšem nemůže. **Vyhlížení rekonstrukce**
Už několik let slyšíme, že se chystá zásadní re-konstrukce celého areálu

bude dost na to, aby pokryly takovouto adaptaci – a že by se stát tohoto majetku měl zbavit, protože neexistuje důvod, proč by měl provozovat hotel. Nemyslím si to. Daleko větším problémem podle mě bude sehnat autorský tým, který by věděl, jak v této dosti složité situaci postupo-vat, a který by se této práci systematicky několik let vě-noval. Ve veřejných zdrojích jsem zatím nenarazil na in-formaci, která by mě uklid-nila v tom, že si to vlastník stavby uvědomuje a že se o to alespoň snaží. Kdybyste si náhodou chtěli celý komplex prohlédnout podrobněji, připojte se dnes

Brutalismus leckomu zavání brutalitou. Ale podívejte na tu ohleduplnost ke stromům. Tedy když ještě rostly na svém místě.

Thermalu, která mu navrátí zašlou slávu. Ze svých opa-kovaných návštěv mohu říct jedno: myslím si, že to ještě stále možné je. Bude se ale jednat o mimořádně náročnou práci pro tým skvělých architektů, kteří ten komplex milují a kteří vy-naloží spoustu energie, aby mu porozuměli, aby mu po-mohli, vylepšili některé jeho vlastnosti, které to skutečně potřebují, a přitom nepo-škodili jeho zásadní kvality. Někdo může namítnout, že největší problém jsou vřdy-cy peníze. Že jich nikdy ne-

ve 12.30 k prohlídce (startuje v tzv. Mall.cz Parku ve Sme-tanových sadech), kterou povedu společně s Marií Kordovskou, vnučkou pů-vodních autorů Thermalu, manželů Machoninových. Během dvou hodin se po-díváme i na pár míst, která obvykle nejsou tak snadno přístupná. ●

Adam Gebrian
architekt
a propagátor
architektury

Takový výhled na lázeňskou kolonádu asi moc bazénů na světě nenabízí...

VARYÁDA

SHOPPING CENTER

Skvělý festival si zasluhuje skvělé nákupy!

A great festival deserves stylish visitors!

varyada.cz

OC VARYÁDA, Kapitána Jaroše 375/31, Karlovy Vary

OCVaryada

ocvaryadavk

Filmy v kinech

Fotbalista a jeho bouřlivá léta v Neapoli. Toť námět dokumentu *Diego Maradona*.

Boží ruka míří do kina

Maradona, Forman – kdy přijedou za vámi?

Karlovarský festival míří do finále, ovšem mnohé z místních hitů si budete moci brzy užít i ve svém kině.

Šimon Šafránek

Promítání portrétu *Forman vs. Forman* vyvolalo ve Velkém sále hotelu Thermal nejdojemnější emoce a dlouhý potlesk vestoje. Snímku Heleny Třeštíkové a Jakuba Hejny o režisérovi, který byl skvělým vypravěčem i pozorovatelem, se dočkáte již

v červenci. V rámci alternativní distribuce Kinedok proběhnou dvě projekce v Praze, další by měly následovat. Koncem roku pak film promítne i Česká televize.

„Diego! Diego!“ rozléhalo se už minulou sobotu po kolonádě. Průvod fanoušků oslavoval legendárního argentinského fotbalistu. Jeho góly

a blafáky v dokumentu *Diego Maradona* od Asifa Kapadii si budete moci vychutnat na velkém plátně už od 18. července. Ale půjde to i dřív. A to díky akci Vary ve vašem kině, jež startuje hned v pondělí 8. července. „Letošní výběr je skutečně exkluzivní a patří k tomu nejlepšímu, co bude před uvedením do českých kin prezentováno na festivalu,“ říká umělecký ředitel festivalu Karel Och. Vedle *Diega Maradony* tak budete moci zažít *Bílý bílý den* od Hlynura Pálmasona, který v magické

islandské krajině rozehrává nevídané drama o lásce a zármutku. V *Devadesátkách* pak Jonah Hill vzpomíná na své mládí a přináší skicu o kalifornské mládeži, která se peneří na gauči a ve skejtparku. „Režiséři všech tří snímků jsou počítáni mezi současné nejobdivovanější světové tvůrce a my jsme poctěni, že můžeme jejich počiny propagovat i po zbytek roku,“ doplňuje Karel Och. Další festivalové hity budou mít premiéru na podzim: italská mafiánka *První zrádce* a především korejský vítěz z Cannes, komedie s thrillerovými prvky *Parazit*. Ve stejnou dobu se do kin dostane i německý *Narušitel systému*.

Pop v létě, umění na podzim

Už dnes se ale po celém Česku promítá několik diváckých trháků, které byly součástí festivalového programu: beatlesácká fantasy *Yesterday*, superhrdinský výlet po Evropě *Spider-Man: Daleko od domova* a také zombie komedie *Mrtví neumírají*. Hned po festivalu se do kin dostane

Forman vs. Forman se stal miláčkem karlovarského publika

kých trháků, které byly součástí festivalového programu: beatlesácká fantasy *Yesterday*, superhrdinský výlet po Evropě *Spider-Man: Daleko od domova* a také zombie komedie *Mrtví neumírají*. Hned po festivalu se do kin dostane

i restaurovaný *Spalovač mrtvol* Juraje Herze, operní dokument *Pavarotti* a komedie *Late Night*, která dnes festival slavnostně zakončí.

Festival je tradiční trampolínou také pro tuzemské premiéry. Jako první se katalpuje dokumentární komedie *Letní hokej*, v níž Rozálie Kohoutová a Tomáš Bojar sledují mládežnický hokejový tým na cestě za sportovními protivníky do Maroka – už od 18. července. Hlavní várka přijde po prázdninách, kdy se v rychlém sledu do kin dostane dokuportrét *Jiří Suchý – Lehce s životem se prát* a hrané debuty *Staříci* a *Tiché doteky*. V říjnu to pak bude taky soutěžní koprodukční snímek *Budíž světlo* a o něco později se přiblíží dokumentární *Dálava*. Symbolicky v listopadu pak HBO promítne svůj seriál *Bez vědomí*. ●

Hit *Spider-Man: Daleko od domova* se promítá v kinech už dnes

KVIFF Talk

Patricia Clarkson dnes večer převezme Křišťálový glóbus

Kdy? Kde? Oholit nohy, udělat vlasy!

Veronika Bednářová

Šarmantní americká herečka Patricia Clarkson řekla na včerejším KVIFF Talku, že se ve Varech cítí „jako v pohádce“. Herečka nominovaná na Oscara, letošní držitelka Zlatého glóbu a „královna nezávislých filmů“, která se pyšní citací z deníku *The Guardian* – že „kdyby neexistovala, Tennessee Williams by si ji musel vymyslet“ –, včera diváky během hodiny provedla highlighty své kariéry. Besedu s ní v narvaném Vodafone Lounge moderoval kritik Scott Feinberg z časopisu *Hollywood Reporter*.

Nejdřív si myslela, že na jejím KVIFF Talku budou „jenom asi čtyři lidi“, a tak jako správná Newyorčanka z Greenwich Village strávila

prvních pár minut organizováním publika, aby si každý měl kam sednout. Pak se přesunula do dětství v New Orleansu, kde vyrůstala, a vzpomněla na učitelku, která jí pomohla k cestě za herectvím. „Byla jsem emocionální dítě a divadlo pro mě bylo ideální kanál, jak své emoce vyjádřit,“ vysvětluje absolventka intenzivního tříletého programu Yale School of Drama. „Naučili mě tam, že herec je nástroj, který může hrát cokoli,“ dodává.

Právě na Yaleu našla smysl pro humor i přesvědčení, že se nechce vázat: „Jsem volnomyšlenkářka a brzy jsem si naplánovala život, kde nebylo místo pro muže ani děti. Na plátně jsem ale byla vdaná mnohokrát a měla

jsem spoustu dětí,“ popisuje své první role, než se dostala ke komplikovanějším úlohám. První přišla ve filmu *Lisy Cholodenko High Art*, kde hrála německou lesbickou závislačku na heroinu, na což prý její maminka reagovala slovy: „Lesbická Němka na heroinu? Řekla bych tý režisérce, že budu hrát jen jednu z nich!“

Pak přišla *Zelená míle* – nominovaná na Oscara – režiséra Franka Darabonta s Tomem Hanksem v hlavní roli či *Daleko do nebe* (Todd Haynes, 2002), kde hrála nejlepší kamarádku Julianne Moore – přáteli se ostatně i v realu, bydlí v New Yorku nedaleko od sebe. Pak v roce 2003 přijela na festival Sundance s hatrickem amerických filmů a nádavkem jedním kanadským; z nich nejmilovanější je i ve Varech před lety promítaný *Přednosta* – za zhlédnutí stojí dodnes.

Pak je tu samozřejmě *Dogville* Larse von Triera: „To chcete. Chcete, aby vás někdo vzal na scénu, kde jste nikdy nebyli, a chtěl po vás věci, které jste nikdy nedělali.“ Patricia Clarkson vzpomněla i na některé sexy muže, se kterými hrála; patřil k nim Leonardo DiCaprio, Ryan Gosling nebo George Clooney. „Když dostanete nabídku od Clooneyho, řeknete jen: ‚Kde? Kdy?‘ A jdete si oholit nohy a udělat vlasy,“ řekla a svůj KVIFF Talk zakončila vzpomínáním na postavu matky Adory ze špičkové minisérie HBO *Ostré předměty*. ●

13. – 14. 9. 2019

VARY° ZÁŘÍ
SHINING VARY°

Festival světla – audiovizuální show vás uchvátí jedinečnou noční atmosférou lázeňského centra.

Festival of Light – an audiovisual show will enthrall you through the unique night atmosphere of the spa centre.

varyzari.karlovyvary.cz

MFF KV 2019 objektivy kviffotografů

Ovace vestoje pro Evu Zaoralovou. Slavila čtvrtstoletí festivalové spolupráce s Jiřím Bartoškou.

Julianne Moore rozdává úsměvy fanouškům. A také jejich telefonům.

Velký sál hotelu Thermal. Hlavní festivalové kino s neopakovatelnou atmosférou.

Zažil ji i herec a režisér Casey Affleck. S Annou Pniowsky promítl svůj film *Světlo mého života*.

Prezident festivalu Jiří Bartoška. A jeho chvíle pro úsměv.

Plné sály, otevřená atmosféra. A letos i hezké počasí. To je 54. ročník KVIFF.

MAIN HOTEL PARTNER
of the 54th Karlovy Vary IFF

FOUR SEASONS
HOTEL
PRAGUE

www.fourseasons.com/prague

Den s festivalovými partnery

Karlovarský kraj pro návštěvníky festivalu vybral místa na svém území, která jistě stojí za to vidět, a spolu s festivalem pro vás připravil lákavou slevovou nabídku. Mají na ni nárok všichni držitelé Festival Passů, slevy na vstupné přitom dosahují až 50 % a většina platí do konce července 2019. S padesátiprocentní slevou tak můžete navštívit například Interaktivní galerii Becherova vila, letohrádek Ostrov, dům Jeroným a další.

Navštívit Moser

Poznat můžete také tradičního výrobce festivalových cen, Křišťálových glóbů, sklárnu Moser, která má více než 160letou historii. Při své návštěvě sklářské huti uvidíte mistry skláře, jak přeměňují žhavou masu skla v umělecká díla, a ucítíte vůni vypalovaných dřevěných forem. Sklárnu najdete na ulici Kpt. Jaroše 46/19 v Karlových Varech. Huť je návštěvníkům otevřena od pondělí do soboty od 9.00

do 14.30, sklářské muzeum pak každý den od 9.00 do 17.00, prodejní galerie s kavárnou Café Moser ještě o hodinu déle.

Nakoupit se slevou

Nezapomeňte využít slev na MALL.CZ – ale pozor, slevy jsou platné jen do 14. 7.! Zopakujeme, že na každém lístku, který jste si do kina zakoupili, najdete unikátní promokód, se kterým dostanete v aplikaci MALL.CZ při nákupu nad 2000 Kč slevu 200 Kč. Slevu můžete použít na celý sortiment.

Ohlédnout se

Po karlovarském festivalu se toho ale bude samozřejmě dít ještě mnohem více – a mnoho se toho také stalo. Nezapomeňte proto sledovat naše sociální síť @KVIFF a navštívit webové stránky www.kviff.com, kde najdete všechny novinky i archiv Festivalového deníku. ●

Co po festivalu?

Filmový festival končí, ale doprovodný program partnerů MFF KV pokračuje – navštivte zajímavá místa Karlovarska a využijte slev

Doprovodný program partnerů festivalu v mnohém pokračuje i poté, co se kinosály zavřou. Zde je pro vás několik tipů, které byste si po skončení festivalu neměli nechat ujít: navštivte třeba sklárnu Moser nebo využijte slev MALL.CZ, až do konce července taky můžete získat až 50% slevu na vstup na nejlepší místa Karlovarska.

Stojí za návštěvu

Zažili jste

Benzina Cafe

Naproti hlavní poště u třídy T. G. Masaryka můžete v Benzina Stop Cafe načerpat energii v relaxační zóně, ale také se občerstvit – usadte se do pohodlného lehátka nebo sedacího vaku a vychutnejte si třeba čerstvě namletou fairtrade kávu (a to i v ledové variantě) nebo zažehněte hlad hotdogem. Otevřeno je od 10.00 do 22.00. ●

Maradona!

Snímek *Diego Maradona* má tady ve Varech úspěch – dosavadní projekce byly plně obsazeny – a proto ve spolupráci s MALL.CZ jednu přidáváme, navíc zcela zdarma. Proběhne dnes od 20.00 v MALL.CZ PARKU na venkovní LED obrazovce. A díky KVIFF Distribution film budete moci zhlédnout i v kinech – stejně jako *Devadesátky* či *Bílý bílý den*. ●

Pietro Filipi

Oficiální fashion partner Pietro Filipi sice podporuje MFF KV poprvé, ale díky tomu, že oblékl naše hostesky i jejich mužské protějšky, ho na festivalu můžete potkat opravdu často. Pro návštěvníky navíc přivezl čtyři originální fotarámy, které vybízejí k pořízení instagramového příspěvku, hostesky navíc rozdávají drobné dárky. ●

Accolade café

I během posledního festivalového dne určitě navštivte Accolade café – kavárnu, kde si můžete zpestřit čekání na film dobrou kávou nebo šťavnatým burgerem, která se večer mění v roztančenou párty. Zahraje vám Chris Kaufman (Top Secret Radio Show) & DJ PeePa „Vinyl Edition“. V Dvořákových sadech hned naproti Thermalu. ●

Moje svoboda

Mimořádnou projekci filmu *Moje svoboda* můžete zhlédnout ještě dnes od 16.00 v Domě České televize. Mozaiku originálních minutových snímků nejen předních českých tvůrců přináší časopis REFLEX právě v koprodukcii s ČT. V 1. patře Thermalu si můžete k filmu koupit tričko nebo za vyznání, co pro vás znamená svoboda, získat dárek. ●

Modrá kostka

Na Mlýnské kolonádě včera večer proběhl koncert innogy s předáním ocenění innogy Modrá kostka – tu si za výkon v hlavní roli ve filmu *Na střeše* odnesl Alois Švehlík. Představily se tvůrčí delegace ke snímkům koprodukovaným innogy – *Na střeše*, *Teroristka*, *Nabarvené ptáče* či *Poslední aristokratka* – a během večera zahrála Lenny s kapelou a Chinaski. ●

Foto: Jan Handreich

Oficiálním beauty partnerem Mezinárodního filmového festivalu Karlovy Vary je letos už podruhé Dermacol. A pro letošní ročník si pro všechny jeho návštěvníky připravil i jednu speciální novinku: limitovanou edici sprchového gelu, který vznikl na základě spolupráce značky Dermacol a MFF KV. Gel voní po limetkách a hroznech a vizuálně se sladil s logem 54. ročníku festivalu od studia Najbrt.

Oficiální beauty partner MFF KV, česká kosmetická značka Dermacol, je mimo jiné synonymem filmového make-upu. Letos navíc na festival přichází s jednou speciální novinkou: je jí limitovaná edice sprchového gelu, který vznikl ve spolupráci značky s MFF Karlovy Vary. Sprchový gel voní po limetkách a hroznech se vizuálně sladil s logem 54. ročníku

festivalu od studia Najbrt. Originální a ryze český produkt si můžete koupit i v obchodech s tradičními festivalovými suvenýry a my vám garantujeme, že vaše vzpomínky na letošní festival budou nejen barevné, ale i krásně voňavé. V Dermacol Beauty Zone, kterou najdete v lobby hotelu Thermal naproti recepci, si navíc produkty značky Dermacol můžete vyzkou-

šet nebo zakoupit s 20procentní slevou. Na stejném místě je také možné nechat se – po předchozím objednání – zdarma nalíčit nebo učešat. A pokud byste nesehnali vhodný termín, nezoufejte, poblíž Tržní kolonády najdete Dermacol Beauty Point, kde si můžete vyzkoušet dlouhotrvající barvu na rty 16H Lip Colour ve 24 odstínech. Tak která bude ta vaše? ●

Přivoňte k Varům

Srdce ve Varech

Foto: KV/IFF
přejmenovat na cosi „dospělejšího“, okamžitě jsme mu to zakázali.

Když jsem před pěti lety četla headline queer festivalu Mezipatra, kde stálo „Kdo nepřijde, je buzerant“, zajímalo mě, kdo jim dělá PR. A tak se k nám do deníku svou typickou chůzí přiloudal student a publicista Jan Škoda, k jehož mnoha zvláštnostem patří, že zvládne i tučtější rozhovory s českými herečkami denně. Honza i ve Varech spolupracuje s Ivou Přivřelovou, která je tu v týmu s Míšou Šrámkovou, a tak jim dvěma trochu nekorektně říkáme „holky z webu“.

Zuzana Kučerová k nám přišla před lety jako studentka produkce na FAMU. Tvrdila, že filmy produkovat nechce. Jenže pak snímek v její produkci vyhrál ve Varech studentskou cenu a ona předloni bez varování odjela do Nairobi, aby tam vznikl dokument *Kibera: Příběh slumu* (Divácká cena v Jihlavě 2018). Právě připravuje nový opus *Vlci na hranicích*, letos byl ve Varech v sekci Docs in Progress.

Třetím rokem je s námi

Švejkovský; letos si nerozumně pohrával se stáží v New Yorku, ale nakonec jim už do žádosti napsal, že nastoupit může až v půlce léta.

Žena, která se z nás s přehledem nejvíc směje, ještě u toho stihne mluvit, a hlavně se nikdy ničemu nediví – ani hrubkám, ani záměně chorvatského režiséra za srbského – je editorka Iva Pospíšilová. Zdatně ji sekunduje s přehledem nejvyšší člen redakce, korektor Jan Štěpánek. Nově je s námi letos Dominik Kalivoda; nevím přesně, jak se jeho profese jmenuje, ale jednou z něj bude skvělý režisér; dělá nám každý den na Facebook minutkové video.

Vaše noviny by nikdy nevznikly bez šéfgrafika Václava Paděvěta a jeho pravých rukou, Honzy Boučka a Ondřeje Holakovského. Světem samým pro sebe je skenerista Vladimír Havel a jeho každodenní základní otázka „Už to můžou v Praze svítit?“, bez jeho práce by se neobešla ani dvojice fotografů deníku Právo, letos neutehatelní Honza Handreich a Petr Horník. A Jakub Zbořil, aťák, to všechno dává na web.

Mimochodem za tohle všechno může těhotenství tehdejší výkonné producentky festivalu Markéty Černé, které jsem nabídku na šéfování deníku kdysi rázně odmítla, a ona nemilosrdně smečovala: „Ale vy tu práci vzít musíte! Za chvíli rodím a nikoho jiného nemám!“ To jsme si ještě vykalý. Ne-lhala: toho roku, 7. července, během festivalu, porodila Theodora. Od té doby s námi jezdí jako fotoprodukcni.

Předtím v červnu jsem v honbě za tehdy neexistujícím týmem zavolala na pevnou linku časopisu Nový prostor a poprvé se setkala s Filipem Šebkem, který tam psal poetické články o dokumentech a který mě na první schůzce ujistil, že „tu práci přece zvládnem!“. Letos byl v deníku jako vedoucí vydání poosmnácté, takže asi ano, měl pravdu; tu práci jsme zatím vždycky zvládli. Uvidíme příští rok. ●

Veronika Bednářová
šéfredaktorka

Reportáž psaná na oplatce

Jezdíme sem rádi, i když jsme přes rok trochu rozlitaní

Důvodem k absenci ve **Festivalovém deníku** nebývá ani natáčení autorského filmu, ani psaní prvního románu, ani trvalý život v zahraničí. A už vůbec ne těhotenství nebo kojení. Natáčení nebo psaní se dá na dva týdny přerušit, přiletět do Varů lze odkudkoli, o kojení nemluvě. Tohle všechno jsme si už vyzkoušeli. A dokud máme síly, budeme to zkoušet dál.

Veronika Bednářová

Anglický tým *Festivalového deníku* vede reportérka Iva Roze, autorka knihy *Rande*, co žije v Portugalsku a občas

pracuje v Iráku. Patří k ní Will Tizard z amerického časopisu *Variety*, jenž žije střídavě v Praze a Londýně, americký literární kritik Mike Stein, studentka žurnalistiky

Eliška Havlíčková a polská novinářka žijící ve Finsku Marta Bałaga. Ta superman-sky a s úsměvem sobě vlastním doletí každý týden na jiný evropský festival.

Náštesti trochu míň lítá Zbyněk Vlasák. V deníku začal pracovat jako student a už deset let je editorem literární přílohy *Práva Salon*; někdy ve čtvrtek ji zkuste, docela se dá číst. Sleduje mimo jiné filmy v Hlavní soutěži, má rád Sergeje Loznicu a je mým trpělivým zástupcem a rádcem; ví si rady v každé situaci.

Naše překladatelka Pavla Horáková je slavná nejen z Facebooku; i ona sem ostatně jezdí od doby, kdy sociální sítě ještě neexistovaly. Pavla napsala trilogii pro děti o Hrobařících a loni vydala svůj první román: *Teorii podivnosti*. Obratem za ni získala cenu Magnesia Litera 2018.

Reportér deníku Šimon Šafránek si zas loni nenápadně odskočil do Velkého sálu, aby uvedl světovou premiéru svého celovečerního debutu

Ona má Magnesii Literu, on Českého lva. Chybí už jen Thálie.

o skejťácích v 80. letech *King Skate*, za který pak získal Českého lva za nejlepší dokument. Jeho největší kvalitou je, že má pořád dobrou náladu. Taky rozumí muzice a jezdí rád do Cannes.

Za návrat ztraceného syna považujte letošní přítomnost Vojtěcha Ryndy, mimo jiné autora dnešního titulního rozhovoru, který zaplevaloval deník svou kulturní rubrikou Ryndy Pindy už v roce 2007 a který se ji letos pokoušel

Martin Špaček, editor „korporátní“ strany, nejdělněji zaměřený člověk ze všech lidí, co jsou nejdělněji zaměřeni na nejmenší detaily; proto ji dělá tak dobře, a pokud nedostane rozum a opravdu se vrhne na politiku, má naše země ještě šanci.

Pak je tady kategorie lidí, kteří jen tak napíšu „chtěl bych s váma pracovat“ – a občas se jim to i podaří. K nim třetím rokem patří student žurnalistiky Jakub

MAIN HOTEL PARTNER
OF THE 54TH KARLOVY VARY IFF

LUXURY SPA & WELLNESS
FILM CAFÉ & RESTAURANT WITH SUN TERRACE
LARGEST CONGRESS CENTRE IN THE REGION

feel like a star

WWW.THERMAL.CZ

25 let na scéně

Negativ zleva: Milan Kuchynka, Kateřina Černá, Petr Oukropec a Pavel Strnad

Pozitivní bilance Negativu

Co spojuje všechny tři soutěžní sekce letošního festivalového ročníku? V každé bojuje film koprodukovaný českou společností Negativ. Ta letos slaví čtvrtstoletí existence.

Vojtěch Rynda

Letos si na festivalu – sekci Bez cenzury – mimo jiné připomínáme třicet let od sametové revoluce. Zároveň stojí za to připomenout, že kromě svobody přinesla české kinematografii taky řadu starostí: státní monopol přestal po čtyřiceti letech centrálního plánování fungovat a barrandovská studia procházela složitou privatizací. Ani zavedení tvůrci se v novém prostředí zprvu nedokázali orientovat a nová generace producentů teprve vystrkovala růžky. Dva spolužáci z FAMU Petr Oukropec a Pavel Strnad se tomu všemu navzdory rozhodli spojit síly a založili společnost Negativ. Dnes patří mezi zavedené a stabilní producentské firmy úspěšné nejen doma, ale i v zahraničí.

Na letošním karlovarském festivalu měl Negativ hned několik filmových zástupců: snímek *Budiž světlo* v Hlavní soutěži, *Dálavu* mezi dokumenty a v sekci Na východ od Západu film *Tiché doteky*. Navíc je společnost podepsaná pod dokumentárním portrétem *Forman vs. Forman*, který měl ve Varech zvláštní uvedení. „To je prostě souběh, čtyři filmy do Varů se nedají naplánovat,“ krčí rameny Oukropec. Zároveň ale něco takového nemůže být náhoda – stejně jako to, že filmy vyprodukované

Negativem získaly dohromady přes 120 festivalových ocenění, 44 Českých lvů a dvě ceny Evropské filmové akademie.

Prvního července 1994 padla první klapka filmu Saši Gedeona *Indiánské léto*. Na pětadvacáté výročí by si možná v Negativu nevzpomněli, kdyby se Strnad letos neženil: kolegové mu v rámci rozlučky se svobodou uspořádali vzpomínkový závod po místech, kde jimi produkové filmy vznikaly. „Bylo to těžké, protože jsem si samozřejmě nepamatoval, kde jsme co točili,“ směje se producent. „Třeba *Rok ďábla* vznikl po celé republice. A taky jsem už na druhém stanovišti pochopil, že mě čeká i *Bába z ledu*,“ naráží Strnad na snímek z komunity otužilců.

Zahraniční koprodukce

U počátku spolupráce Negativu s dokumentaristkou Helenou Třeštkovou, spoluautorkou filmu *Forman vs. Forman*, stály videokazety donesené v igelitkách. Producentka Kateřina Černá, která spolu s Milanem Kuchynkou do firmy patří od roku 2002, původně chtěla dostat na plátna příběh naromanky Katky, ale Třeštková na schůzku přinesla i jiné své časosběrné projekty. Z nich se vyklubaly filmy jako *Marcela*, *René* a další. Všechny posbíraly hned

několik cen a hlavně dokumentům obecně otevřely cestu do kin.

Dalším úspěchem v začátcích Negativu byl další Gedeonův film, *Návrat idiota* z roku 1999. „Získal ve světě spoustu cen a díky tomu jsme mohli začít spolupracovat se zahraničními koproducenty,“ říká Oukropec.

Ještě silnější období přišlo po roce 2003. „Měli jsme za sebou *Rok ďábla*, který získal v Karlových Varech Křišťálový glóbus. V San Sebastián měly premiéru *Nevěrné hry*, byli roztočení *Mistři a Šťestí*, připravovali jsme *Příběhy obyčejného šílenství*,“ vyjmenovává Strnad. Později přišlo třeba retro *Protektor*, animovaný *Alois Nebel*, dětský *Modrý tygr*, dopingové drama *Fair Play* nebo letošní držitel Českého lva za nejlepší dokument *King Skate*. Díky mezinárodní koprodukcí se podíleli na filmu *Milovaní*, jenž před osmi lety oficiálně zakončoval festival v Cannes.

Aktuálně Negativ dokončuje film *Národní třída* a pracuje na celovečerním animovaném snímku Michaely Pavlátové s pracovním názvem *Moje slunce* podle románu Petry Procházkové *Fřišta*. A dojde i na vytoužený návrat Saši Gedeona? Zbožné přání filmové kritiky je zřejmě jednou z mála věcí, na které je produkce Negativu krátká.

I vy se můžete stát patronem dětí

Na pořízení daru pro dítě jde 100 % vybraných peněz. Patron dětí je charitativním projektem Nadace Sirius.

patron dětí.cz

Na Kubíkovu
jistější chůzi

Zdravotní pomůcky

Vybráno 7 890 Kč

Zbývá
10 dní

Cílová částka
12 256 Kč

Přispět

Partner projektu
Sponzor projektu

kino
na 54. Mezinárodním filmovém
bez
festivalu Karlovy Vary
bariér
28. 6. – 6. 7. 2019

- asistenční servis
- bezplatná doprava po Karlových Varech
- volné vstupenky a jejich rezervace
- informační servis

Centrála projektu v akreditačním centru hotelu Thermal.

www.kinobezbarier.cz

AKCE KINA BEZ BARIÉR
PARKOUROVÝ TÝM IN MOTION - POHYB, KTERÝ PŘEKONÁ
VAŠE PŘEDSTAVY! / Mlýnská kolonáda / 3. 7. v 15.00 h

Film Servis Festival Karlovy Vary, a.s.
Panská 1, 110 00 Praha 1 / E: kbb@kviff.com / T: 221 411 028 / F: 221 411 033

Kurz tvůrčího psaní

Foto: Jan Hladíček

Ted' Národní dům září zlatem a návštěvnícké kroky tlumí červeným kobercem. Při dopoledních projekcích sem lidé chodí klidně v teplácích a tričku – a mně se to líbí. Bodejť by ne, když byl karlovarský filmový festival oceněn listem The Guardian právě za atmosféru a vřelost ke svému publiku.

Spojování běžného s exkluzivním, střídmého s okázalým a malého s velkým je tady na každodenním pořádku – a funguje to přímo skvěle. Podobně jako propojování různých etap a široké škály generací.

Letos to už pomalu končí. Filmový svátek potřebuje detox a chvilkový spánek, aby se mohl začít připravovat na další, dvojité kulatý 55. ročník.

Mé Příběhobraní končí také. Série pozorování vám měla přinést malé příběhy z různých kin. Také celý týden probíhalo naše undergroundové setkávání, kdy jsme společně rozebírali promítané snímky a bavili se o fungování příběhů. Nesmírně jsem si to užil a každý den jsem se těšil na výzvu, kterou mi tato rubrika přinese.

Bodejť by ne, když tu spojování zážitků úžasných diváků s odlišnými prostory a vyprávění zdánlivě obyčejných příběhů dostávaly velkou roli.

A pokud se na festivalu tvůrci stávají diváky, v Příběhobraní se nám podařilo – alespoň na chvíli – udělat z diváků tvůrce, což opravdu není málo!

Snad se mi povedlo přibalit vám do batůžku na zpáteční cestu nějaký nový postřeh nebo zážitek... Budu se těšit, že se potkáme třeba příště – tedy příběhům zdar! ●

Celý týden jste si s Reném Nekudou mohli povídat o fungování příběhů – a taky roli tvůrců a diváků

Příběhobraní 7

René Nekuda

Co všechno asi prožívali diváci dnešního promítání v devadesátých letech? Pár z nich možná ještě nebylo na světě. Pár z nich se tou dobou zřejmě chystalo do důchodu. Pro většinu to bylo období rozpuku a mnohých poprvé. Stejně jako pro mě, stejně jako pro Stevieho.

Parta kamarádů, alkohol, hádky, bláznivé sny, otukávací lásky a rozpory

s rodinou. Volné oblečení, skejty a Želvy Ninja. Prostě divočina, která se zaryje hluboko pod kůži, cejch songů Nirvany (nebo Spice Girls?) nahraných z rádia na kazetách (a u nás to všechno bylo ještě posíleno čicháním opojné svobody).

Bodejť by ne, když všichni, kteří tohle období ve zdraví přežili, v něm zcela jistě propotili spoustu krve. A náš Stevie z filmu *Devadesátky* obzvlášť.

Sál Národního domu mu fandí a prožívá s ním všechny ty pády, emoční výbuchy, ohromné nadšení i převeliká zklamání.

Bodejť by ne, když tyhle stěny přímo přitahují velké umělce, kteří si něco vytrpěli – ať už je to Vlasta Burian, jenž tu hořkosladce zakončoval svoji kariéru, nebo kouzelnická rodina, která se po revoluci snažila budovu zachránit (ale prý to byl nakonec velmi nepovedený trik).

Ilustrace: Jan Visek

kvíff distribution

když spadneš, tak vstaň.

v kinech
od 8. července

devadesátky

scénář a režie jonah hill

ACTUAL PROJECT KVIFF DISTRIBUTION

Karlovy Vary International Film Festival

Česká televize

Alma

WWW.KVIFFDISTRIBUTION.CZ

DOKONALÉ
VYČIŠTĚNÍ
ZUBŮ

spočívá v perfektním zvládnutí techniky a dodržení odpovídající doby čištění. Přesto si myslíme, že mít ten nejlepší kartáček nemůže vadit.

54th Karlovy Vary International Film Festival 2019

Profimed, partner festivalového Instagramu.

SWISS DENT

www.swissdent.cz

Režisér Jiří Havelka a herci Tereza Voříšková a Stanislav Majer k připravovaným *Vlastníkům*

Delegace k dvoudílnému filmu *Stockholmský syndrom*, režisér Dan Svátek v bílém tričku

Režisérka Agnieszka Holland s herci Trojanovými o právě dotočeném *Šarlatánovi*

V *Amnestii* si jednu z hlavních rolí zahraje Anna Geislerová

Vladimír Smutný a režisér Václav Marhoul na autogramiádě k filmu *Nabarvené ptáče*

Režisér Petr Kolečko (vpravo) s herci na tiskové konferenci ke komedii *Přes prsty*

Delegace k pohádce *Hodinářův učeň*, režisérka Jitka Rudolfová uprostřed

Režisér Jiří Vejdělek a herečky Eliška Balzerová a Yvona Stolařová k filmu *Poslední aristokratka*